

NEVEL IN TANGER

Cristina López Barrio

Nevel in Tanger

Vertaald uit het Spaans
door Jacqueline Visscher

WERELDBIBLIOTHEEK · AMSTERDAM

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *Niebla en Tánger*

© 2017 Cristina López Barrio / Editorial Planeta, S.A. Barcelona

© 2018 Nederlandse vertaling Jacqueline Visscher /

Uitgeverij Wereldbibliotheek

Alle rechten voorbehouden

Het citaat op pag. 191-192 komt uit: Camus, Albert,

De mens in opstand, Atlas Contact, 2013,

vert. Martine Woudt

Omslagontwerp Planeta Arte & Diseño / Maartje Vermeer

Omslagbeeld Elisa Mazzone

Foto auteur © Manolo Yllera

NUR 302

ISBN 978 90 284 2768 6

www.wereldbibliotheek.nl

Voor mijn ouders, van wie ik zo veel houd...

Als je de tocht aanvaardt naar Ithaka,
wens dat de weg dan lang mag zijn,
vol wederwaardigheden, vol belevenissen.

De Kyklopen en de Laistrygonen,
de woedende Poseidon hoef je niet te vrezen,
zulke ontmoetingen zul je nooit hebben op je weg
wanneer je denken verheven blijft, verfijnd
de emotie die je hart en lijf beroert.

Ithaka schonk je de mooie reis.
Bestond het niet, dan was je nooit vertrokken.

Maar méér heeft het je niet te bieden.
En vind je het armzalig, Ithaka bedroog je niet.

Zo wijs geworden, met zo veel ervaring,
heb je al wel door waar Ithaka's voor staan.

KONSTANTINOS P. KAVAFIS, 'Ithaka'

De meeste mensen leiden levens van kalme wanhoop.

HENRY D. THOREAU, *Walden*

Life holds the mirror up to Art.

OSCAR WILDE, *The Decay of Lying*

De minnaar

Madrid, 12 december 2015

Haar adem is glazig. Ze is wakker geworden in een kamer met rode wanden. Het is nog donker. Ze zucht opgelucht. Er is een raam met de gordijnen half open. Het licht van een neonreclame knippert op het bed, op haar blote buik. Ze durft zich niet te bewegen. Ze luistert naar het geluid van de auto's, de late nacht hult de Gran Vía in een opstopping. Ze weet weer waar ze is. Wie ze is. Wat ze heeft gedaan. Hij ligt naast haar, levend, verzonken in de adem van de dromen. Hoe laat zou het zijn? vraagt ze zich af. Ze heeft het koud. Haar tepels bevroren. Haar benen verstijfd. Haar buik blauw in de neonfonkeling. Haar geslacht nog gevoelig van wat er is gebeurd. Het zijn meer dan aanwijzingen dat alles werkelijk is. Maar ik moet gaan. Het is vast al na tweeën. En als hij wakker wordt? Het hart klopt haar in de keel. Hij ligt op zijn buik te slapen, met zijn gezicht naar haar toe. Het beeld van het lichaam zonder kleren, van mannenhuid op de lakens, getuigt ook van de feiten. Ze staat op, met broze bovenbenen, mistig hoofd, gloeiende lippen.

Broek, schoenen, truien, kousen... chaotisch verspreid over vloer. Op de tast verzamelt ze haar kledingstukken en ze kleedt zich haastig aan terwijl ze hem in de gaten houdt. Als hij beweegt, als hij zucht, stopt ze, wacht ze op zijn stilte.

Op de schrijftafel vindt ze haar tas. Ze kijkt op haar telefoon hoe laat het is, al half vier. Naast de tas ziet ze een boek, dat een paar uur eerder onzichtbaar voor haar was; ze doet de zaklamp op haar telefoon aan en bladert het door. Pagina's gemarkeerd met post-it-velletjes en notities in potlood, in het Frans. De titel luidt *Nevel in Tanger*, de schrijfster is Bella Nur. Hij houdt van lezen, denkt ze terwijl ze hem gadeslaat, nu ligt hij op zijn rug, zijn geslacht doemt op in neonflitsen.

Als ze het boek laat voor wat het is, ziet ze een portemonnee. Nogal versleten. Ze stopt haar telefoon in haar tas, hij ademt in een andere wereld. Ze opent hem, met trillende handen: geen creditcard, geen identiteitspapieren, geen visitekaartje, alleen een foto van een man in een militair uniform die lacht in zwart-wit. Ze hoort hem hoesten. De portemonnee glipt uit haar vingers, ze houdt hem aan één uiteinde vast, er glijdt iets uit en het valt op het tapijt. Het is een hangertje waarvan de vorm op een kruis lijkt. Ze drukt het stevig in haar hand tot het pijn doet. 'Waag eens wat, schat,' zegt haar psychotherapeut vaak. Ze stopt het hangertje in haar tas. Op het notatieblok met de naam van het hotel dat op de schrijftafel ligt, krabbelt ze met pen 'Flora de slaapster' en haar telefoonnummer. Hij omarmt het kussen; zij, met zijn geur op haar wangen, vertrekt.

De jongen bij de receptie die nachtdienst heeft, beweegt zijn duimen razendsnel over het scherm van zijn nieuwe iPhone. De weken voor kerst is het een komen en gaan van hotelgasten, maar sinds een uur is het eindelijk rustig. Wanneer de liftdeuren opengaan, kijkt de jongen even op van zijn telefoon; goedenacht, zegt hij tegen de vrouw die haastig naar de uitgang loopt. Flora, steels, zegt niets terug.

Madrid vlamt. Het licht op de Gran Vía dat van de theateraankondigingen straalt, de nachtelijke auto's, de drom-

men jongeren met kerstmutsen, de Chinese straatverkopers van bier en broodjes in plastic vanuit kartonnen stalletjes. Flora loopt naar de parkeergarage aan de plaza de España, de hakken die ze normaal niet draagt weerklinken op het trottoir. De ijsskoude decemberwind striemt haar huid, strakgetrokken rond haar lippen en kin. Ze kruipt weg in haar jas en glimlacht, ondanks het schrijnende gevoel, de panty die ze niet goed heeft aangetrokken en de gewaarwording dat ze scheef op de nylonnaden loopt. Wat er gebeurd is, flitst in haar hoofd op. Zijn zilveren ring, met een grijze steen, die over haar borsten streelt; de gefluisterde belofte in haar oor: ik ga je overal kussen. Het is jaren geleden dat Flora zich heeft gevoeld als op dit moment: ze leeft. In die onwerkelijke wereld van oosterse broodjes: ze bestaat. Ze bestaat wanneer ze de parkeergarage in gaat en door het gangpad loopt dat verlicht wordt door mottenlampen en opgloeiende sigaretten als ze langskomt. Ze bestaat wanneer een paar jongeren, half zo oud als zij, naar haar kijken, wanneer ze de dampen ruikt van het Aziatische restaurant waar de jeugd die de dageraad ontvlucht samendringt. Ze bestaat wanneer ze in haar auto stapt, een grijze tweedehands Volkswagen, en elke onbeduidende beweging – haar jas uittrekken, haar tas op de stoel leggen – haar bijzonder voorkomt. Ze bestaat wanneer ze de gloeiende stad verlaat, de grote weg neemt en bij de brug de los Franceses omhooggaat. Ze bestaat wanneer dat woord op haar lippen ligt, niet Lowenstein, zoals in de film die ze vele malen heeft gezien, *The Prince of Tides*, maar Camelot, de pub waar ze hem heeft leren kennen tussen whiskywazems en bierig gelach; ze bestaat, zij, Guinevere, in de adem van de nevel die zich verdicht in de greppels, in de duisternis die haar opslokt terwijl op de radio een nummer uit de jaren tachtig klinkt, en ze zingt mee. Ze bestaat wanneer ze de afslag heeft genomen en haar koninkrijk bij vlagen ontwaart,

oprijzend tussen de flarden van kou en het licht van de eerste lantaarns die de burgerlijke beschaving aankondigen, een zwerm identieke urbanisaties met betonnen muren en groenstroken. Flora zwijgt, ze zet de radio uit om niet ontdekt te worden, gaat de parkeergarage binnen, rijdt naar beneden en parkeert in het voor haar bestemde vak: 223.

Het is tien over half vijf. In de lift checkt Flora haar telefoon: geen berichten, geen oproepen. Ze doet haar schoenen uit, houdt ze in één hand en pakt haar sleutels. De overloop op de vierde verdieping verwelkomt haar schemerig. Ze opent de deur met de letter C en sluit hem geruisloos achter zich. Binnen heerst de eenzaamheid van een graftombe. Door het raam van de woonkamer dringt de donkere schaduwtong van de hoogste cipres in de groenstrook binnen. Flora legt haar jas weg en bergt haar schoenen op, zoekt in haar tas naar het pakje sigaretten en gaat op de bank zitten roken. Weer wordt ze overvallen door flitsen, ze zweven in de rookslieten: hij blaast haar nieuw leven in met een kus in haar hals, hij likt haar, begeert haar, streelt haar, zoekt haar, wil haar, vindt haar. De sigaret is op, knispert in de glazen asbak. Flora staat op, voor haar opent zich de diepte van de gang die naar de slaapkamer leidt. Ze trekt haar panty uit, loopt over de ijskoude plavuizen, op haar tenen, hupt van de ene op de andere tegel, blijft staan, luistert, niets. Nog geen zuchtje uit de andere wereld. Ze zwenkt af naar de badkamer, doet het licht aan en bekijkt zichzelf in de spiegel. Haar grijze ogen verloren in een mist van mascara, haar haren warrig door het gestoei tussen de lakens. Haar contactlenzen zijn versteend, ze springen van haar ogen en vallen in de wastafel. Morgen moet ik nieuwe indoen. Wanneer ze zich uitkleedt ruikt ze zijn geur, hun geur, ze beschut hem met haar pyjama, beschermt hem, verzegelt hem op haar huid. Ze doet het licht uit. Het huis, verstild in wat rest van de nacht. Er is geen uitweg. Haar

wacht een groot bed. Het is een graf waarin een man ligt, op zijn rug, zich wel bewust van de helft die hem toebehoort. Hij slaapt. Flora loopt naar de lege helft, glijdt er behoedzaam in om het andere lichaam niet aan te raken, om zijn warmte, zijn aanwezigheid maar niet te voelen, ze dekt zich toe met de steen en sluit het graf.

‘Maak je me om zeven uur ’s ochtends wakker om me te vertellen dat je gisteren met een knul naar bed bent geweest van wie je de naam niet eens meer weet? Dat je zo’n kater hebt dat je je net Dracula in het zonnetje voelt? Hoe oud ben je, Flora? Ben ik soms je tienervriendinnetje of zo? Kijk eens goed naar me, schat: wallen onder mijn ogen, kraaienpoten, opgezet gezicht, ik ben vijftig en jij veertig, en ik ben je therapeut.’

Op het scherm van Flora’s laptop, via Skype, wappert Deidé Spinelli zich in Buenos Aires toe met een tijdschrift.

‘Dan skypen we dinsdag wel, half zes mijn tijd, half twee bij jou, voor een officiële sessie. Ik heb er nog een tegoed deze maand.’

‘O nee, gaan we interessant doen? Kom me niet met die goedkope trucjes aanzetten.’

Flora lacht, ze zit aan haar werktafel, in een winterse pyjama van De Kleine Prins. Ze heeft de koptelefoon opgezet zodat haar man de stem van Deidé niet zal horen. De kamerdeur is dicht.

‘Vertel, van het eerste woord tot en met de laatste kreun, dat ben je me wel verschuldigd zo midden in de nacht.’ Deidé wappert zich nog energieker toe.

‘Is het ’s morgens vroeg al zo warm bij jou?’

‘Het is niet de zomer hier in Buenos Aires, schat, het zijn de opvliegers van die vervloekte overgang die mijn dood nog worden.’

‘Kun je dan geen vervangende hormonen nemen?’

‘Wat nou hormonen, mijn rug op, ik kom erdoorheen zoals mijn moeder dat heeft gedaan. Vooruit, vertel, je hebt me alleen maar de kopregels gegeven, details nu.’

‘Jij zegt altijd tegen me dat ik wat meer moet wagen, dat ik uit mijn oncomfortabele comfortzone moet stappen.’

‘Schuif het niet op mij af, schat, je bent oud genoeg om zelf je verantwoordelijkheid te nemen. Ik heb je in niemands armen gedreven. Wat ik zeg is dat je naar het kasteel moet afdalen, naar de kerker, daar vind je jezelf, daal de trap af van je hart, van je onderbuik. De zware weg.’ Deidé trekt een luchtige bloemetjespeignoir uit. Haar lange krullende haar is zwart geverfd.

‘Hij kan een kortere weg zijn.’ Flora houdt haar telefoon steviger vast.

‘Voor wat jij moet doen bestaan er geen kortere wegen.’

‘Het was echt lang geleden dat ik zo’n plezier heb gehad, Deidé.’

‘Wat weet je van hem? Een naam hebben we niet, maar iets zal er toch zijn.’

‘Hij had een Frans accent.’

‘Dan komt hij waarschijnlijk uit Frankrijk.’

‘We hebben het nauwelijks over de gewone dingen gehad, waar je vandaan komt, wat voor werk je doet...’

‘Over metafysica dus?’

Flora rimpelt haar neus, klein en bezaaid met sproeten. Ze checkt haar telefoon op berichten.

‘Hij stelde een spelletje voor: niet degenen zijn die we echt waren, maar wie we graag wilden zijn.’

‘Speels, die knul, en puberachtig ook, wat ik zo hoor.’ Deidé schenkt zichzelf een kop koffie in. ‘Maar vertel in de juiste volgorde, daar kunnen we een sessie uit halen. Dat van een spelletje spelen kan een rechtstreekse deur naar het onderbewuste zijn. Waar heb je hem ontmoet?’

‘Op het kerstdiner van gisteravond dat een paar klasgenootjes van mijn oude school hadden georganiseerd, dat entente waar ik niet veel zin in had, uiteindelijk ben ik toch gegaan.’

‘Je had me niet verteld dat je wel zou gaan.’

‘Jij lag op dat moment te slapen. En zo slecht was het niet... Na het restaurant gingen we naar een pub, de Camelot.’

‘Een gevaarlijke naam voor jou, schat, met die op hol slaande verbeelding van je. Het zou verboden moeten zijn dat mensen als jij dergelijke plekken bezoeken, net als gokverslaafden een casinoverbod krijgen. En dan verschijnt ook nog die kerel met zijn spelletje.’

‘Hij droeg geen wapenrusting,’ lacht Flora, ‘maar een gestreepte trui en een zwarte broek. Hij kwam naar me toe toen ik aan de bar nog een gin-tonic bestelde.’

‘Was hij alleen?’

‘Ja.’

‘Een kerel alleen in een bar... Het was tenminste geen moordlustige psychopaat, want je bent nog springlevend, schat. Want jij ging met hem mee, willens en wetens, wetende wat?’

‘Hij heeft veel gereisd. Hij had het over fascinerende plekken: de goudgele duinen van de Sahara, een oase in Egypte waar een meer is met door zout versteende schelpen, en hij vertelde me verhalen van de vrouwen uit het Rifgebergte, in Marokko, die je alleen ’s avonds mag vertellen, want wie dat overdag doet is voor eeuwig vervloekt.’

‘Een Lawrence of Arabia, een Sheherazade, een slangenbezweerder. Hij had meteen je zwakke plek te pakken, schat.’

‘En daarna hebben we gedanst, Deidé. De paar vriendinnen die er op dat moment nog waren, bleven maar naar me kijken. Terwijl ik me normaal zo lomp voel als ik dans, maar

met hem was het anders. Ik was mezelf niet, de bolle Flora met haar grote onderbroek. We deden dat hij een kapitein was die bij het Franse verzet vocht om Parijs van de nazi's te bevrijden, en ik een schrijfster en oorlogscorrespondent die hem net had geïnterviewd. De bar was een café uit de jaren veertig, waar alleen de sigarettenrook ontbrak. En we dansen dicht tegen elkaar aan terwijl we elkaar in de ogen keken. Tot ik hem voorstelde ergens anders heen te gaan om mijn vriendinnen niet nog meer gespreksstof te geven.'

'Die hadden inmiddels alle informatie, Florita. En als iemand tegen je man uit de school klapt?'

'Ik zou niet weten hoe ze hem kunnen vinden.'

'Dat is tegenwoordig een fluitje van een cent met Facebook, Instagram en weet ik veel wat nog meer. De privacy van de wereld is naar god.'

'Het interesseert me geen klap, laat hem het maar weten. Ik zou het hem willen toeschreeuwen.'

'Schat, je bent nog onder invloed van iets wat blijkbaar een goeie wip was.'

'Ik voelde me begeerd, Deidé.'

'Daar twijfel ik niet aan, hij heeft goed zijn best gedaan. Zie je hem nog eens?'

'Ik heb hem mijn telefoonnummer gegeven.'

'Daarom laat je die dus niet los.'

'Flora,' de stem van haar man dringt door de deur heen, 'met wie praat je? We moeten gaan, de boodschappen doen.'

'Ik hang zo op,' antwoordt ze. 'Eén minuutje nog.'

'Straks staan er lange rijen bij de kassa,' houdt de dunne stem van haar man aan.

'Zodra ik kan bel ik je terug, Deidé.'

'Gun mij ook even een adempauze, schat, het is zaterdag. En neem tomatensap tegen die kater van je.'

'Flora, duurt het nog lang voordat je klaar bent?'

‘Nee!’ roept ze. ‘Over en sluiten, Deidé, kusje.’

Flora doet de deur open.

‘Met wie praatte je?’

‘Met mijn Argentijnse vriendin die ik op Facebook heb leren kennen, het klikt echt tussen ons.’

Inmiddels is ze twee jaar onder behandeling bij Deidé, maar ze wil niet dat hij dat weet. Het geld dat ze verdient bij Electrodomestic Language – ze vertaalt gebruiksaanwijzingen van mixers, koffiezetapparaten, afwasmachines, haardrogers, koelkasten en andere elektrische apparaten in het Engels en Frans – is niet veel, daarom had ze een psychotherapeut gezocht met wie ze kon skypen. Een specialist in Madrid zou ze nooit kunnen betalen zonder maand na maand te moeten verantwoorden waar haar geld naartoe gaat. In het begin deden ze de sessies als hij naar zijn werk was, op het ministerie, maar tegenwoordig belt ze Deidé zo vaak ze haar nodig heeft, en zij rekent haar nooit iets.

Flora laat het water van de douche de geur van de afgelopen nacht wegspoelen. Alleen nog wat spierpijn in haar liezen om zich in de herinnering te wentelen, een geïrriteerde huid door een gezicht met een baard van een paar dagen dat haar met kussen heeft overladen en een paarsige vlek in haar hals. Ze bedekt de plek met een wollen sjaal. Ze heeft kleren aangetrokken die ze al tijden niet meer heeft gedragen, gewaagder, ze heeft zich ook anders opgemaakt, met eyeliner en grijze oogschaduw, die de kleur van haar ogen goed laat uitkomen.

‘Gaan we na de supermarkt soms nog ergens heen?’ vraagt haar man.

‘Je auto wassen, zoals altijd,’ antwoordt Flora.

‘Zo zie je er stukken beter uit, echt. Heb je veel gedronken gisteravond?’

‘Valt mee.’

‘Was het leuk?’

‘Het was een gezellig weerzien.’

‘Daar ben ik blij om. Je had het nodig.’

Op zaterdag doen ze altijd voor de hele week boodschappen. Ze gaan met zijn auto, de gezinsauto – een kersenrode Peugeot 508 die Flora nooit mooi heeft gevonden – hoewel het gezin zich tot op heden beperkt tot hen tweeën.

Haar man rijdt. Het is een man met dorre ogen, trui met ronde hals, gemakkelijk geurtje. Rijdend op de grote weg doemt in de verte het kolossale silhouet van de supermarkt op. Een fossiel van het alledaagse, denkt Flora. Haar maag draait om. Ze wil niet naar binnen. Een dreiging pakt zich boven haar samen, het eenzame licht van de tl-lampen, het luidsprekersysteem dat altijd weer dezelfde verse vis aanprijst.

‘Het is al druk,’ zegt haar man, ‘de parkeerplaats is bijna vol. We hadden niet zo moeten treuzelen.’

Flora doet het raampje omlaag, ze moet frisse lucht hebben. Ze heeft haar zonnebril op. De felle koude ochtend snijdt door haar kater. Ze heeft hoofdpijn, ondanks de pijnstillers die ze heeft genomen. Ze zou een sigaret willen roken, twee, het leven zelf op dat moment om de pijn te laten ophouden, de angst dat er niets zal gebeuren.

Enmaal in de supermarkt volgen ze de routine van elke zaterdag. Ze beginnen bij de afdeling groente en fruit. Daarna de blikken, ingelegde vruchten, olie, brood, zoetwaren, drank, vleeswaren en schoonmaakmiddelen; ze houden altijd dezelfde volgorde aan, haar man zegt dat ze op die manier niets zullen vergeten.

‘Flora, aardappelen, zullen we vanavond tortilla maken?’ Hij heeft de kar.

Ze verdelen de taken, Flora de groente, hij het fruit.

‘Hebben we nog aubergine?’ vraagt ze.

‘Die moeten we ook meenemen.’

De telefoon in Flora’s tas klinkt. Een schrille ping kondigt aan dat ze een appje heeft ontvangen. Ze leest op het scherm.

Flora de slaapster, Flora die een geheim verbergt, ik werd wakker en je was er niet meer...

‘Wat is er?’ vraagt haar man. ‘Je wordt rood.’

Paul, herhaalt ze zachtjes in zichzelf. Inderdaad, hij heette Paul. Nu weet ze het weer. Paul, verder niets. Hij heeft zijn achternaam niet in het bericht gezet. Alleen Paul. Ik ben Paul, zei hij tegen me aan de bar in de Camelot.

‘Flora, de courgettes! Ik wacht op je bij de blikken, ik ben klaar hier. Schiet een beetje op.’

Flora met het rode haar... Ik wil hem weer op me... Waar ben je...

Paul, ze strijkt even over haar haar dat ze in een staart heeft gebonden, doet de courgettes in een zak, weegt ze, haar grijze ogen staren verloren naar de horizon van groente. Naast haar wacht een zwangere vrouw op haar beurt om sinaasappels af te wegen. Flora kijkt steeds naar de vooruitstekende buik. Elke zaterdag voelt ze dat een horde zwangere vrouwen haar door de supermarkt achtervolgt, pronkend met hun gezwollen vlees, iets waar zij naar verlangt maar wat ze niet gedaan krijgt.

Flora vlucht, slingert door de gangen, met kloppende slagen, haar lege buik, een tranennest. Ze haalt diep adem zoals Deidé haar heeft aangeraden: ‘Legers zwangere vrouwen die je achternazitten, waarom dit *walking alive*, Florita, je waarneming is selectief’; maar zij doemen op in de achterhoede, kogelrond, met hun karren vol tevredenheid, haar bedreigend met blije luiers voor de kinderen die ze al hebben, voor de kinderen die op komst zijn. Deze zaterdag is het anders, Flora maakt de weegschaal vriendelijk vrij voor de vrouw met de sinaasappels en kijkt op haar telefoon.

Flora de slaapster, op het punt te ontwaken... mijn kamer is vol van jou...

Haar man komt haar halen.

‘Kijk eens, makreel in olie, die vind je zo lekker.’ Hij laat haar een pak met drie blikjes zien.

Flora stopt de telefoon in haar jaszak en glimlacht. Ze overdenkt wat ze Paul kan antwoorden terwijl ze haar man van de ene supermarktgang naar de andere volgt. Ze wil verleidelijk, interessant overkomen. Ze hoort nog steeds het geluid van binnenkomende appjes.

‘Laten we eens een ander wasmiddel proberen, dit merk is veel goedkoper,’ stelt hij voor.

‘Mij best.’ Ze pakt stiekem haar telefoon.

Zie ik je nog eens?

Dolgraag, typt ze achteloos.

‘We kunnen vanavond naar de bios gaan. Een collega op het ministerie heeft me een romantische film aanbevolen,’ zegt haar man.

‘Jazeker, als je zin hebt. Ik pak de yoghurt even.’

Zeg me waar je bent... en ik charter een zeppelin en kom je halen...

‘Ik ga alvast naar de kassa,’ antwoordt hij.

Flora vlucht weg. Ze omklemt haar telefoon. Haar borst gloeit.

Paul, antwoordt ze glimlachend, Paul... je hebt een mooie naam... Ik zie de zeppelin, hij komt dichterbij...

Ik laat een ladder neer zodat je naar boven kunt klimmen ☺

Ik heb hem... Daar ben je... hoog in de lucht... Ik zie de torens van de Notre-Dame...

Parijs is vrij... ☺

Wij ook...

Ik lach je toe, kom in mijn armen, snel... Ik kus je...

Na het supermarktbezoek hebben Flora en haar man de ker-
senrode Peugeot gewassen bij een benzinstation vlak bij hun
wijk en daarna zijn ze naar huis gegaan om te lunchen.

In de keuken paneert ze de heek. Ze begraaft haar handen
in het hoopje meel, sluit haar ogen, voelt de huid van haar
minnaar onder haar vingers. Ze pakt een stuk vis en vlijt het
in een bord met geklutst ei. Ze streelt het, haalt het erdoor-
heen, draait het om, voelt de vochtigheid met haar vingertop-
pen. Alles is Paul. Elk ingrediënt dat ze aanraakt, dat ze wast,
dat ze droogt. Zijn sluike haar dat zo nu en dan over een
wenkbrauw valt, zijn ogen die haar strak aankijken, ik ben
Paul, zegt hij. Stilte. Zijn ogen, donker, dacht ze, maar bij
licht bleken ze van een ongekend zeeblauw.

Ze lunchen in de eethoek van de keuken, bij de televisie.
Ze kijken naar het journaal. Een grote bromvlieg die tussen
hen zoemt en hen verdooft met de dagelijkse portie ellende
waar weinig of niets aan gedaan kan worden. Als hij de vis
opheeft, steekt hij een klaagzang af over zijn chef op het
ministerie. Flora knikt, het is godgeklaagd, antwoordt ze,
wat je allemaal moet slikken. Ze neemt geen toetje, ze rookt
met het raam wijd open en onder het geërgerde gezicht van
haar man. Het winterse licht dringt als een degen binnen. Ze
hoest bij de laatste trekjes.

‘Je zou moeten stoppen. Je weet dat je longen er niet tegen
kunnen.’

Ze weet het, als kind was ze ziek.

‘Ik ga even liggen. Een dutje doen,’ zegt ze terwijl ze de
peuk in een asbak uitdrukt.

‘Kater, hè?’

Ze gaat terug naar het grote bed, minder vijandig als ze al-
leen is, en gaat liggen. Ze legt haar telefoon op het nacht-
kastje, het altaar van haar intimiteit, van wat ze was, van

wat ze wil zijn. Er liggen boeken, veel. Boeken zijn vanaf haar kindertijd haar passie en haar schuilplaats in de wereld geweest. Boeken waarin ze soms meer leeft dan in de saaiere werkelijkheid, de dagen als jaren, afgronden naar de eenzaamheid. Wie is Flora? Flora Gascón. Ze is dol op mysterieromans, op de detectives die haar vele nachten hebben verlost van het verdriet en de meedogenloze slapeloosheid. Van de tranen naast een man die alleen maar slaapt. 'Florita, het leven is geen fabeltje of detectiveverhaaltje,' vermaant Deidé haar. 'Hier en nu, zolang je leeft, bega je alleen een misdaad tegen de dood.'

Naast de boeken staat de foto van een vrouw, haar oma: Flora Linardi. Ze heeft haar maar één keer gezien, op haar achtste, in het zuiden van Italië, waar haar oma woonde, waar ze op haar zestigste zou zijn gestorven aan liefdesverdriet. Van haar heeft ze behalve haar naam ook het rode haar en het kuiltje in haar kin geërfd. Ze herinnert zich een vrouw als op de foto: een hals volgehangen met kettingen, een kapsel met ouderwetse watergolven, een jurk met wit kant waar de borsten uit puilden. Ze herinnert zich de sterke geur toen ze haar stevig tegen die borsten drukte, in een overweldigende omhelzing, Flora, het meisje met mijn haar, zei ze, een geur die haar voorkwam als van zwaluwen. Ze herinnert zich wat haar moeder over haar vertelde: dat ze haar enige kind in de steek had gelaten om zich over te geven aan de wellust van de poëzie en het overspel met een aquarelschilder die haar naar het graf leidde; wat haar vader vertelde, het in de steek gelaten kind: dat ze een levendige vrouw in de verkeerde tijd was. Achter haar oma, op de foto, is de zee te zien, vrij, je hoort haar bijna, denkt Flora dromerig.

De decembermiddag wordt ijzig koud naarmate de zon daalt. Flora kruipt weg onder het dekbed, bedacht op een eventueel geluid van haar telefoon, hoewel ze al uren geen

berichtje van Paul meer heeft ontvangen. Uit haar tas heeft ze de hanger opgediept die uit zijn portemonnee was gegleden. Het schiet door haar heen dat ze die als excuus had kunnen gebruiken om hem weer te zien. Ik zag hem op de grond liggen toen ik naar de badkamer ging, daarna ben ik haastig weggegaan en ik ben vergeten hem terug te geven. Maar dat smoesje zal ze niet meer nodig hebben. Bovendien, als hij geen contact met haar had opgenomen, had ze het niet eens kunnen gebruiken. Paul had haar zijn nummer niet gegeven. Flora houdt de hanger beschermend in haar hand. Ze doet de lamp op het nachtkastje aan en voelt een steek van schaamte dat ze hem heeft meegenomen, die meteen plaatsmaakt voor het fijne gevoel dat ze iets streelt wat van hem is. De achterkant voelt ruwig aan. Ze draait hem om. Er zijn letters in gegraveerd. Flora houdt de hanger in het licht, het lijkt een meisjesnaam: Alisha.